

Strony w postępowaniu głównym

Skerdjan Celaj

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów prawa krajowego państw członkowskich, przewidujących karę pozbawienia wolności do lat czterech dla obywatela państwa trzeciego, który po tym jak został odesłany do kraju pochodzenia, nie tytułem ani nie w konsekwencji sankcji karnej, powrócił na terytorium państwa z naruszeniem legalnie wydanego zakazu wjazdu, w sytuacji kiedy taki obywatel nie został uprzednio poddany środkom przymusu określonym w art. 8 dyrektywy 2008/115/WE celem jego szybkiego i skutecznego wydalenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. L 348, s. 98).

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-302/14)

(2014/C 292/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, O. Beynet, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując dla niektórych części swojego terytorium przepisów transponujących definicje zawarte w art. 2 pkt 2, 7 i 9 i wymogi przewidziane w jej art. 8 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 11 ust. 2–5, art. 18 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków⁽¹⁾ i załączniku II do niej lub w każdym razie nie powiadamiając o tych przepisach Komisji, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 28 ust. 1 tej dyrektywy.
- Nałożenie na Królestwo Belgii na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE dziennej kary pieniężnej w wysokości 42 178,50 EUR, obowiązującej od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału i płatnej na rachunek zasobów własnych Unii Europejskiej z powodu uchybienia obowiązkowi powiadomienia o środkach transpozycji dyrektywy przyjętej zgodnie z procedurą legislacyjną.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2010/31/UE upłynął w dniu 9 lipca 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 153, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus (Finlandia) w dniu 30 czerwca 2014 r. – Nike European Operations Netherlands BV przeciwko Sportland Oy Oy w upadłości

(Sprawa C-310/14)

(2014/C 292/24)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Nike European Operations Netherlands BV

Druga strona postępowania: Sportland Oy w upadłości

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „w takim przypadku ta czynność” oznacza, iż czynność prawna nie podlega zaskarżeniu, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności tego przypadku?
- 2) W sytuacji gdy na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca, a pozwany powołał się na przepis prawa w rozumieniu art. 13 tiret pierwsze, zgodnie z którym to przepisem zapłata wymagalnego długu podlega zaskarżeniu tylko w przewidzianych tam okolicznościach, które nie są wskazane w pozwie wniesionym na podstawie prawa państwa, w którym wszczęto postępowanie upadłościowe:
 - (i) czy istnieją przyczyny, które zakazują wykładni art. 13 w ten sposób, że strona powodowa po uzyskaniu wiedzy o tym przepisie prawa musi powołać się na te okoliczności, jeżeli zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie upadłościowe, musi wykazać wszystkie okoliczności uzasadniające zaskarżenie czynności upadłego, czy też
 - (ii) pozwany jest zobowiązany wykazać, że okoliczności te nie wystąpiły i z tego powodu zaskarżenie na podstawie wspomnianego przepisu nie jest możliwe, przy czym powód nie musi powoływać się odrębnie na te okoliczności?
- 3) Niezależnie od odpowiedzi na pytanie 2 (i): Czy art. 13 należy interpretować w ten sposób, że
 - (i) na pozwanym spoczywa ciężar dowodu tego, że okoliczności wymienione w tym przepisie nie występują w konkretnym przypadku, lub
 - (ii) czy ciężar dowodu wystąpienia tych okoliczności można określić na podstawie mającego zastosowanie do czynności prawnej prawa innego państwa członkowskiego niż państwo, w którym wszczęto postępowanie, które przewiduje, że ciężar dowodu spoczywa na powodzie, lub
 - (iii) czy art. 13 można interpretować również w ten sposób, że tę kwestię ciężaru dowodu regulują przepisy krajowe państwa, w którym jest sąd właściwy?
- 4) Czy art. 13 należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „ta czynność prawna w żaden sposób nie podlega zaskarżeniu” obejmuje obok przepisów prawa upadłościowego, któremu podlega czynność, również mające zastosowanie do tej czynności ogólne przepisy i zasady tego prawa?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4:
 - (i) czy art. 13 należy interpretować w ten sposób, że pozwany musi w tym względzie wykazać, iż prawo w rozumieniu art. 13 nie zawiera ogólnych lub innych przepisów, zgodnie z którymi możliwe jest zaskarżenie na podstawie wykazanych okoliczności faktycznych, oraz
 - (ii) czy zgodnie z art. 13 sąd może – jeżeli stoi na stanowisku, że pozwany przedstawił wystarczające wyjaśnienia w tym względzie – zażądać, by druga strona przedstawiła dowód na przepis prawa upadłościowego lub na znajdujący zastosowanie do danej czynności przepis prawa powszechnego państwa członkowskiego innego niż państwo wszczęcia postępowania w rozumieniu art. 13, na podstawie którego to przepisu zaskarżenie jest jednak możliwe?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1)